

П. Г. УДХАУС
ОБЛАЦИТЕ СЕ РАЗСЕЙВАТ

Част 0 от „Клуба на Търците“

Превод от английски: Веселина Тихолова, 1997

chitanka.info

Една корава кифла, бръмчейки като метеор от космоса, профуча покрай Мозька и възрастния му роднина, на когото той даваше обяд в Клуба на Търтеите, и се разби в стената. Като забеляза, че гостът му е подскочил половин метър във въздуха, Мозька го помоли да не обръща внимание.

— Някой само се прави на любезен — обясни той. — Беше предназначено за мен, разбира се. Откъде се взе?

— Мисля, че трябва да я е хвърлил един от двамата младежи на оная маса.

Мозька погледна в указаната посока.

— Не може да е бил високият с кафявите костенурчени рамки — реши той, — това е Хорас Пендълбъри-Девънпорт, шампионът на Клуба по мятане на стрелички. Ако беше той, щеше да ме фрасне право в носа, защото е голям майстор. Бинго Литъл ще да е бил. Още сирене?

— Не, благодаря.

— Тогава да отидем ли да си изпием кафето в пушалнята?

— Да, може би там ще е по-сигурно.

— Трябва да проявиш разбиране към Бинго — рече Мозька, като седнаха в пушалнята и той видя, че по лицето на събеседника му все още се чете юпитеровски гняв. — Допреди няколко дни над живота му тегнеше черна сянка и заплашваше дом и семейство. Вече всичко отмина и той не е на себе си от радост. Сянката, за която говоря, беше бавачката на собственото му бебе.

— Тоя младок да не би да е баща?

— О, да.

— Мили Боже.

— Бинго се ожени за Роузи М. Банкс, известната писателка, и един хубав ден му се роди бебе. Е, мисис Бинго свърши по-тежката част от работата, разбира се, но ти знаеш какво имам предвид. Естествено, бебето ѝ дойде в повече и трябваше да си вземат бавачка. Миналата седмица я уволниха.

— Но защо трябва фактът, че са се освободили от услугите ѝ, да предизвиква такъв пристъп от животински чувства?

— Защото някога е била бавачка и на Бинго. Това е важният момент. Мисис Бинго като толкова други жени писателки е романтична до ушите и тъкмо тая нейна романтичност я подтикнала да си помисли

колко хубаво би било, ако същата стринка, която е повивала Бинго в пелените и после му е обличала моряшкото костюмче, сега поеме в ръце живота и на младото поколение. Ето защо, когато във вестника излязла снимка на мис Роузи М. Банкс (мисис Ричард Литъл), авторка на новата ни поредица, и Сара Байлс дотичала да се увери дали това не е оня Ричард Литъл, когото тя е отгледала от едно парче неизвестно какво месо, не минало много време и била склонена да излезе от старческата дрямка и пак да се захване с познатата работа.

— И на твоя приятел това не му харесало?

— Не му харесало, и още как.

Бинго е редактор в един седмичник на име „Весел малчуган“ (със собственик П. П. Пъркис), посветен на проблемите на бебетата и хлапетата на нашите благородници. Новината за бавачката (рече Мозъка) му била поднесена из ясно небе един ден тъкмо като се върнал от работа и направо го зашеметила. Сара Байлс била останала в паметта му като яка жена, метър и осемдесет висока и два пъти по толкова широка, набрала стаж като боцман на пиратски кораб, и той се боял за благосъстоянието на своя син и наследник. Опасявал се, че последният ще започне да линее.

— Боже опази — възкликнал ужасеният Бинго, — горкото ни синче. Когато бях в ноктите на мама Байлс, тя беше демон в човешки лик, при споменаването на който и най-храбрите деца се разтреперваха като трепетлика.

— О, не, сладкишче — запротестирала мисис Бинго. — Тя е една стара сладурана. Толкова мила и внимателна.

— Е, може да е както казваш — рекъл Бинго с недоверие. — Току-виж, възрастта я е укротила.

Но преди да се облече за вечеря, той посетил младия Алджърнън Обри, потупал го съчувствено по ръчичката и му дал един шоколад. Чувствал се като някой милозлив мениджър, който праща новобранец да се бие с абсолютния световен шампион.

Ето защо можеш да си представиш облекчението му, когато установил, че мисис Бинго не се е заблудила в преценката си. Когато пристигнала на следващия ден, мама Байлс се оказала наистина стара сладурана. В интервала от последното им виждане тя се била смалила на около метър и шейсет, стоманеният блясък, с който помнел очите ѝ, бил изчезнал неизвестно къде и била загубила онова неприятно

излъчване, което в детските години му говорело, че всеки момент може да въдвори дисциплина с машата. Видът ѝ бил мек, а жестовете ласкави и когато се хвърлила на врата му, целунала го и го попитала как е стомахчето му, той също се хвърлил на врата ѝ, целунал я и отвърнал, че стомахчето му е отлично. Сценката била покъртителна.

Новият режим се установил гладко, нещата вървели по мед и масло. Мисис Бинго и мама Байлс си пасвали като двойка мажоретки. Самият Бинго се държал настрана и гледал със снизхождение на бабата. И тъй като Алджърнън Обри я приел и явно се чувствал добре в компанията ѝ, няма да е пресилено да се каже, че за ден-два всичко в дома било тип-топ.

Повтарям, за ден-два. После дошла вечерта на третия ден, когато Бинго и мисис Бинго седели весели и доволни в дневната след вечеря, Бинго четял криминале, а мисис Бинго редяла пасианс. Тогава изведнъж първият чул кикот и тъй като винаги е бил готов да се посмее, запитал каква е причината за това веселие.

— Спомних си — мисис Бинго вече се заливала от смях — историята, която мама Байлс ми разказа, докато къпехме Алджи.

— Можеш ли да я повториш? — попитал Бинго, защото знаел, че момичетата понякога си приказват големи смехории.

— Беше за това как си закарфичил куклата си на фраката на чичо ти Уилбърфорс, когато той тръгвал за приема във френското посолство.

Бинго трепнал. Спомнил си въпросния епизод и най-вече продължението, което включвало сцена между него, чичо му и подметката на пантофа. Старата рана била престанала да го измъчва физически, но все още чувствал душевна болка и си помислил, че мама Байлс щеше да прояви по-добър вкус, ако беше оставила спомена заровен дълбоко в миналото.

— Ха-ха — засмял се той, макар и глухо. — Гледай я ти, как ги помни тия работи.

— О, помни като африкански слон — отвърнала мисис Бинго.

Бинго взел отново криминалето си, а мисис Бинго сложила черната десетка върху червеното вале и с това се приключило или поне така би си помислил страничният наблюдател. Но Бинго, след като се върнал при инспектор Кийн и подновил издирването на убиеца на сър Роло Мъргатройд, треснат с тъп предмет в библиотеката, някак не успявал да се концентрира върху уликите.

До този момент внезапната поява на бившата му бавачка го накарала, както вече видяхме, да почувства загриженост единствено към младото отроче. Не му било дошло на ум, че самият той е в опасност. Но сега започнал да усеща растящо безпокойство. Не му харесвало каква посока взимат нещата. Като дете бил ял солидни порции пердах и обрал калая на доста неприятности, които му отнели години, докато ги преглътне, и сега започнал да се опасява, че мама Байлс има намерение да извади всичките му кирливи ризи на показ.

Предчувствал най-лошото. Следващият ден му дал неоспоримо доказателство, че тревогата му почива на солидни основания. На вечеря тъкмо се канел да посегне към втора порция омлет с конфитюр, когато ръката му замръзнала при едно многозначително вдишване от страна на мисис Бинго.

— О, Бинго — рекла тя, — трябва ли?

— Ъ? — не разбрал Бинго.

— Нали знаеш, слабият ти стомах... — обяснила мисис Бинго.

Бинго бил смаян.

— Как така слабият ми стомах? Стомахът ми си е екстра. Питай когото искаш от „Търтеите“. Всички знаят.

— Ами не помниш ли какво се е случило на Коледа, когато си бил на шест? Мама Байлс казва, че никога няма да го забрави.

Бинго станал морав.

— И това ли ти е казала?

— Да. Каза, че стомахът ти винаги е бил ужасно слаб, а ти постоянно си преяждал на детските партита. Каза, че си се тъпчел, тъпчел, тъпчел, после си излизал да повръщаш и после пак си се тъпчел ли, тъпчел.

Бинго вдигнал глава възмутено. Никой не обича да го изкарват бездънен търбух, особено в присъствието на прислужницата, която има уши като локатори и попива всяка дума, за да припне веднага и да даде на готвачката пресен материал за мемоарите ѝ.

— Не искам повече омлет, благодаря — процедил той резервирано.

— Ето това е разумно — успокоила се мисис Бинго. — И още, мама Байлс мисли, че ще бъде много по-добре за теб, ако се откажеш от цигарите и коктейлите.

Бинго се отпуснал на стола си с чувството, че някой го е млатнал по окото с мокър парцал.

След няколко дни работата станала още по-дебела. Като се върнал от работа и тръгнал към детската да си побъбри с Алджърнън Обри, Бинго срещнал мисис Бинго в коридора. След обичайните цунигуни му се сторило, че се държи малко странно.

— Бинго — попитала тя, — познаваш ли момиче на име Валъри Туисълтън?

— Ами да. Сестрата на Понго Туисълтън. Знаем се открай време. Сгодена е за Хорас Девънпорт.

— А, така ли? — мисис Бинго въздъхнала облекчено. — Значи не я виждаш често?

— Не. Защо?

— Мама Байлс ми каза, че на коледното тържество в Уилкинсънови сте били много гъсти. Каза, че цяла вечер си я целувал под елхата. Каза още, че си обичал да мляскаш всички момиченца.

На Бинго му се завило свят. Това е последната клюка, която един съпруг би искал жена му да научи. Освен това истинският кавалер никога не позволява женското име да влезе в устата на хората и нашият приятел се запитал какво ли ще стане, ако тия слухове достигнат до ушите на Хорас Девънпорт, пръв Отело в Клуба на Търтеите.

— Трябва да ме е объркала с някого — избоботил той. — Навремето ме знаеха като сдържано и възпитано дете. Поведението ми спрямо противоположния пол винаги е било добросъвестно и коректно. Знаеш ли какво ми говорят невероятните брътвежи на твоята Байлс? — продължил той. — Говорят ми, че бабишкерата е малоумна и не е способна да се справи с трудните задачи по отглеждането на Алджи. Чупи я, това е моят съвет, и намери някоя по-млада.

— Предпочиташ млада бавачка?

Но Бинго не се хваща толкова лесно.

— Не млада бавачка. Някоя трезвомислеца жена на средна възраст. Искам да кажа, че мама Байлс вече ще прехвърли стотака.

— Тя ми каза, че миналата година е навършила петдесет.

— Тя ти каза! Ха!

— Както и да е, изобщо не мисля да я чупя. Държи се чудесно с Алджи и се грижи за теб като родна майка.

— Много добре тогава. Аз няма да съм виновен, когато се случи нещо.

— Какво да се случи?

— Не знам — отвърнал Бинго. — Нещо.

И с натежало сърце тръгнал към детската стая. Без съмнение вече бил съвсем наясно с надвисналата опасност. Едва ли можело да бъде по-подготвен, дори и ако я бяха излъчили по националното радио. Още няколко разкрития от тоя глас от миналото и той ще трябва да се прости с авторитета си. И ако държи на него, казал си Бинго, трябва да намери път, да открие начин да се освободи от бавачката.

Тая жена знаела твърде много.

Всъщност, макар да не го разгласявал, престижът му в този момент имал достатъчно неустойчиви основи и без посегателствата на разни бавачки. Над домашното му огнище била надвиснала много сериозна криза, която заплашвала да окаля името му.

Когато Бинго получава на първо число плика си от „Весел малчуган“, има навика въпреки ясно изразеното мнение на мисис Бинго да залага съдържанието му на някой кон, за който е чул добри отзиви, а такива коне имат гадния навик да спират някъде по средата на пробегата да хрупнат маргаритки. Точно това се случило и сега. Прекаленото му доверие в Сарсапарила на надбягванията от три часа на Али Пали не само му изпразнило джобовете, но го оставило с дълг от десет лири към букмейкъра. Тая десетарка трябвало да бъде изплатена през следващите няколко дни, а в наше време десетарки не се намират на улицата.

Той опитал всичко. С последните си десет шилинга си купил билет за мятането на стрелички в клуба, но претърпял пълен неуспех. Опитал се да измоли от П. П. Пъркис аванс, но онзи му отвърнал, че не е присъщо за политиката на „Весел малчуган“ да плаща аванси. По всичко личало, че ще се наложи да прибегне до последната ужасна крайност, а именно да ужили мисис Бинго, което означавало, че ще има да му се опява чак до деня на златната им сватба.

Ситуацията и бездруго не била розова, но Бинго се чувствал особено зле при мисълта, че ако бил с частици от секундата по-сръчен, когато шапката с билетите за мятането на стрелички обикаляла

желаещите, сега щял да си свирука безгрижно, защото блестящата награда щяла да е в неговия джоб. Тъкмо протегнал ръка за един билет, който след секунда можел да бъде в пръстите му, когато лапата на Уфи Просър го изпреварила и грабнала желаната хартийка. И когато била отворена, тя съдържала името на Хорас Девънпорт.

Хорас Девънпорт е от ония, на които им липсват доста от качествата на супермена, но затова пък в мятането на стрелички няма равен. И в училище, и в университета талантът му беше всепризнат от любителите на спорта, а годините е нищо не го накърниха. Ръката му е все така твърда, а окото му точно и всеки, който изтегли името му, може да гледа на съдържанието на билета като на сигурни пари в банката. И златната кокошка, както вече ти казах, се паднала на Уфи Просър, един тип, който и бездруго е тъпкан с мангизи като коледна пуйка с ориз. По време на обяда беше на съседната маса, един такъв як и пъпчив. Сигурно си забелязал колко богат изглежда. Това, че мангизлия като Уфи трябвало да спечели наградата, за Бинго си било чисто престъпление.

Последното нещо, което очаквал обаче, е, че същата мисъл минала и през главата на Уфи. И все пак фактът си е факт. Той бил в клуба деня преди състезанието и Уфи дошъл при него умислен. Така поне му се сторило, защото много трудно може да се определи какво е изражението на Уфи, след като и зиме, и лете е завито под юрган от пъпки.

— Здравсти, Бинго — рекъл Уфи.

— Здравсти, Уфи — отвърнал Бинго.

— Чудя се, Бинго — казал Уфи, като попипвал вгълбено третата си пъпка отляво, — дали някога си се замислял колко странен е животът?

Бинго се съгласил, че чат-пат животът ни играе номера, а Уфи продължил, че изобщо не разбира — при все че доста е умувал — липсата на равновесие и хармония.

— Тотална липса на равновесие — рекъл Уфи. — Ето, вземи например това мятане на стрелички. Помисли за всичките ония изпаднали, клетки сиромаси, които биха дали лявото си око, за да изтеглят билета с името на Хорас Девънпорт. А кой го получава? Аз. И какво следва? Хорас няма как да не спечели и аз се обогатявам с тридесет и три лири и десет шилинга. Каква ми е на мене ползата от

тридесет и три лири и десет шилинга? Знаеш ли колко ми е годишният доход? Не, няма да ти кажа, ще ти падне шапката. Не е право това, Бинго — рекъл Уфи разгорещено. — Не е честно. Ще върна билета си. Ти искаш ли го, Бинго?

Бинго подскочил като пъстърва на въдица и казал, че го иска, но тук Бинго се замислил. Накрая решил, че ако даде билета на Бинго, ще накърни достойнството му, и когато Бинго взел да го убеждава страстно, че ще поеме тоя риск, Уфи се замислил отново.

— Не — рекъл най-накрая, — не мога да понеса да ми тежи на съвестта, че съм накърнил достойнството на приятел. Ще ти продам тоя билет, Бинго, за нищожната сума от пет лири.

Бинго надал вик, пълен с болка. Имал капитал, достатъчен за обяда му в клуба, а именно четири шилинга и шест пенса, но не и повече. Тогава му дошла идея.

— Ще ми го запазиш ли за няколко часа?

— Естествено — рекъл Уфи. — Ще бъда тука до един и петнадесет. Донеси ми парите и билетът е твой.

Идеята на Бинго била следната. В спалнята му у дома имало чифт диамантени копчета за ръкавели, подарък от мисис Бинго за рождения му ден, срещу които би взел от всяка заложна къща поне петарка. Какво по-просто от това да ги заложил, да се сдобие с билета, да сложи в джоба трийсет и трите лири и десет шилинга, да изтича обратно в заложната къща, да освободи копчетата и нещата да си дойдат на мястото. Това би било чудесен начин да разреши целия проблем.

Къщата на Бинго се намира в Уимбълдън Комън и не е много лесно да се стигне бързо до нея, но той положил усилия и след като се промъкнал незабелязано, успял да се върне в клуба в един и десет. Уфи още бил там. Петарката сменила джобовете. А Бинго, който успял да вземе осем лири и десет шилинга от заложната къща, за да му остане и малко за харчлък, тръгнал на угощение в „Савой“. Има моменти в живота на мъжа, когато клубният обяд за четири шилинга и шест пенса е обида за стомаха.

След пиршеството се върнал в службата и се заел с една дълбокомислена уводна статия на тема „Какво могат да направят малките ръчички за бавачката“, мислейки си как неговите собствени малки ръчички биха я пипнали за врата, после за лявото ухо и право

вън с шут отзад. И точно запретнал ръкави за работа, когато се обадила мисис Бинго да предупреди, че майка ѝ пак има пристъп и тъй като трябва да хуква към Саут Кенсингтън при нея, няма да може да се прибере за вечеря.

Бинго рекъл, че ще му липсва много, мисис Бинго отвърнала, че знае, и той вече се готвел да каже „чао“ и да затвори, когато мисис Бинго надала внезапен писък.

— О, Бинго, щях да забравя. От тия вълнения покрай мама направо ми изхвъркна от главата. Някой е откраднал диамантените ти копчета.

Разбира се, става дума за чиста проба илюзия, но Бинго ми каза, че когато чул новината, му се привидяло, че П. П. Пъркис, който се виждал през вратата на вътрешния кабинет, взел да кълчи бедра. Сърцето му подскочило рязко и щяло да се лепне на тавана, ако не го били спрели сливиците. Трябвало да минат няколко секунди, докато се върне на място, та чак тогава успял да отговори.

— Моите копчета? Откраднати? Невъзможно!

— Но бавачката каза, че тъкмо е оправяла стаята ти и не ги е намерила никъде.

Бинго се окопитил.

— Мама Байлс — казал той строго — няма акъл да открие тъпан в телефонна будка. Известно ти е мнението ми за старото безмозъчно кречетало. Не я слушай какви ги бръщолеви.

— Значи да не викаме полиция?

— Разбира се, че не. Полицаяте са хора заети. Няма да е честно да им губим времето.

— Бавачката каза, че ще разпитват из заложените къщи.

— Именно. И докато го правят, какво? Ще бъдат извършени около петдесет убийства и няма да се намери пукнат полицай да се погрижи за тях. На човек му се иска понякога тия бавачки да имат елементарна обществена съвест. Не се тревожи за тия копчета. Мога да ти кажа точно къде са. Виж там... не, май съм забравил. Но ще се сетя. Хайде, чао, слънчице — побързал да си вземе довиждане Бинго и затворил.

Едва ли ще се изненадаш, ако ти кажа, че първото нещо, което сторил, след като оставил слушалката, било да си грабне шапката и да изтича до Клуба на Търтеите за няколко на екс. Защото, макар да

удържал храбро фронта, новината, че безследното изчезване на копчетата е разкрито преждевременно, го разтърсила из основи и се почувствал като оная лисица, дете минавайки по заледената река, дочула лая на озверелите хрътки.

Но след първата живителна глътка разумът се върнал на трона си и взел да го убеждава, че няма никаква причина за тревога. Турнирът по мятане на стрелички, изтъкнал разумът, ще се състои на следващата сутрин. Той има билета с Хорас Девънпорт в джоба си. От което следва, така както денят следва нощта, обобщил разумът, че ще може да върне липсващите дрънкулки в момента, когато се прибере следващия следобед.

И той тъкмо си мислел с топли чувства за Хорас Девънпорт и за това какъв е късметлия, че държи всички права върху такъв неповторим спортист, когато вниманието му било привлечено от дълбока въздишка някъде наблизо. Вдигнал глава и видял към него да се приближава самият Хорас. Някаква внезапна, неопикуема тревога му подсказала, че нещо у Девънпорт не е както трябва. Лицето му било бледо и изпито, а очите иззад кафявите костенурчени рамки мязали на зрителните органи на умряла риба.

— Мили Боже, Хорас — викнал той разтревожен, защото, естествено, би искал да види в навечерието на турнира един червенобузест Хорас Девънпорт, с блеснал поглед и гърди пълни с хъс, енергия и жажда за победа. — Да не са ти потънали гемеите? Какво се е случило?

— Ами какво да ти кажа — измънкал Хорас. — Нали знаеш Вальри Туисълтън?

— Да.

— Нали знаеш, че сме сгодени?

— Да.

— Е, ето тука ти е голямата грешка — изплюл камъчето Девънпорт. — Не сме. Разделихме се. Дадох си й куклата, тя на мене парцалките.

— Защо, за Бога?

— Ами, щом ме питаш, ще ти кажа. Мисля, че обича друг.

— Дрън-дрън!

— Не е дрън-дрън. Сдърпахме се за някаква дреболия и аз съм сигурен, че една жена не може да бие дузпата на който и да е мъж за

подобно нещо, освен ако не е решила вече да го чупи и да се закачи някъде другаде.

Мекото сърце на Бинго се развълнувало, разбира се, но той преди всичко не можел да забрави великата мисия на Хорас.

— Много лошо — рекъл. — Но сега не трябва да мислиш за това, старче, иначе ударът ти няма да е точен.

— Какъв удар?

— На турнира утре сутрин.

— А, това ли? Няма да се състезавам — рекъл глухо Хорас. — Ще си задраскам името.

Бинго надал вой като лабрадорски вълк с опашка, стисната в капана на коварен трапер.

— Ще го зад-д-раскаш?

— Точно така реагира и Уфи Просър, когато му казах. Същият глас и същите думи. По дяволите, не виждам защо сте толкова изумени. След това, което ми се случи, съвсем естествено е, че няма да ми е до стрелички.

Ослепителна светлина пронизала мозъка на Бинго. Едва ли има повече от половин дузина люде в клуба и още десет извън него, които така умеят да надушват нечистите дела, когато се сблъскат с тях. Сега си спомнил онова, което трябвало да се сети по-рано, че въпреки парите си на камари Уфи е тип, който би се влачил десет километра с пет номера по-тесни обувки, само и само да прибере и най-дребното петаче, което му падне от небето.

При мисълта как тоя жалък интригант му отмъкнал петарката в душата му пламнал бунт и когато започнал да убеждава Хорас Девънпорт да преосмисли намерението си, речта му достигнала такива върхове на красноречието, за каквито даже и не подозирал. И толкова трогателни били думите, с които нарисувал катастрофата, която ще го сполети, ако Хорас изтегли името си от участниците, че по-доброто „аз“ на последния почнало да се пробужда.

— Това ме навежда на други мисли — рекъл той. — Не знаех, че Уфи ти е продал билета. Е, за да ти услужа, Бинго, ще мина през тая ненужна формалност да изляза на арената. Но недей да храниш надежди. Не можеш да мяташ стреличките право в десетката, когато сърцето ти е разбито на късчета. Очите ми ще са така замъглени с горчиви сълзи, че всичко ще ми се вижда двойно.

И тъй като думата „двойно“ докоснала някаква струна в душата му, той се отправил към бара, а Бинго с глава между ръцете напънал сивите си клетки така, както никога през живота си.

Едва ли някой би могъл да оспори думите на Хорас, изречени на раздяла. Ако има нещо, което със сигурност може да разкаже играта на един спортист във важно състезание, то е несподелената любов. Бинго си спомнил как веднъж в ергенските му дни безнадеждният копнеж по едно момиче, не му помнел името, опропастил любимия му голф в продължение на седмици. Ето защо единственото, което можело да свърши работа, бил някакъв план за сдобряване на тези две разлъчени сърца. Ако в очите на Валъри Туисълтън отново изгреела любовта, Хорас Девънпорт щял да възвърне форма и билетът с неговото име отново щял да струва тридесет и три скъпоценни лири.

Не би трябвало, помислил си Бинго, да е чак толкова трудно да върне любовта на двамата млади. Подозрението на Хорас за това, че Валъри го е чупила, защото обичала друг, си било тинтири-минтири. Той се ползвал от време на време с доверието на момичето и знаел, че гледа на тоя магьосник на стреличките като на Аполон сред мъжете. Явно ставало дума за това, което технически е познато като спречкване между влюбени, и той бил убеден, че какъвто е печен в светските дела, ще може да го изглади само с няколко добре подбрани думи.

Ами защо тогава да не се обади на Валъри по телефона, да я покани на скромна вечеря и след като я е нагостил колкото му позволяват оскъдните средства, да я убеди да забрави и прости?

Бинго е човек, който може да различи добрата идея, а за тази изобщо нямало съмнение, че е супер. И той изтичал до телефонната кабинка, установил контакт и след няколко минути уговорката била факт. Девойката склонила моментално на предложението му за малка вечеря и предложила за мизансцен популярния ресторант „При Марио“.

— Дадено, Валъри, скицо такава — възкликнал облекчено Бинго. — Тогава единадесет и петнадесет, „При Марио“.

Дотук добре. Чиста работа. Но на Бинго не му трябвало много време да се сети, че преди да започне гуляят, ще трябва да преодолее едно доста трудно препятствие. Мама Байлс като стоглавия дракон

имала сто очи и били необходими много ловки маневри, за да се изсули от къщата, без да бъде забелязан. Няма голямо желание после да бъде привикан от мисис Бинго да обяснява как така е пирувал някъде по кръчмите след десет и половина вечерта. Изявлението, че е бил на почерпка с Вальри Туисълтън в нейно отсъствие, изобщо нямало да бъде преглътнато безметежно.

Като се напънал, Бинго измислил нужната тактика. Веднага щом пристигнал, той позвънил и поръчал на прислужницата да повика мама Байлс за кратък разговор. И когато последната пристигнала, го намерила проснат на дивана, отпуснат и неразположен.

— О, скъпа — промълвил той глухо, — мисля, че по-добре ще е да не идвам да си гукам с Алджърнън Обри тази вечер. Чувствам се някак отпаднал, а пред очите ми плуват тъмни петна. Може да е заразно. Обясни ми положението, целуни го от мен и му кажи, че се надявам да го видя утре. А сега смятам да скачам право в леглото и да заспивам.

Е, разбира се, мама Байлс искала да позвъни на мисис Бинго, да извика бърза помощ и разните му там подобни, но той успял да я разубеди и най-накрая се споразумели на паница овесена каша и грейка. Когато получил всичко това в леглото си, Бинго рекъл все така глухо, че не иска да бъде безпокоен повече и възнамерява да изкара един оздравителен сън.

След това всичко минало сравнително гладко. В около десет и половина той станал, скокнал през прозореца, спуснал се по водосточната тръба и имал късмет след кратко чакане пред градинската врата да хване такси и точно в единадесет и петнадесет да цъфне в „При Марио“. Ето ти я няколко минути по-късно довтасала и Вальри Туисълтън в някаква ефирна, прилепнала рокля, под която личали стройните ѝ форми, така че шоуто можело да започне.

От ония дни, когато я целувал под елхата на коледното тържество у Уилкинсънови, между Бинго и това момиче се породило едно кротко, платоническо приятелство, от тия, които толкова често се наблюдават, когато кръвта се е охладила, а страстта — отшумяла. Отношенията им сега били такива, че спокойно можел да ѝ говори като по-голям загрижен брат. И точно това смятал да направи веднага щом отклони намерението ѝ да поръча шампанско, убеждавайки я, че това

вино не е стока, защото причинява киселини и често предизвиква пъпки.

На път към ресторанта той умувал дали да стигне до темата за Хорас на плавни етапи, но когато вече били на масата с бутилка здравословно и не много скъпо бяло вино между тях, Бинго решил да прескочи предисловията и да мине право на въпроса.

— Знаеш ли, тази сутрин в „Гъртеите“ срещнах твоя благоверен, главата на бъдещото ти семейство — рекъл той. — Нека вдигнем тост за него, да е жив и здрав, хоп-троп, иху-хаху, Хорас Девънпорт — и Бинго вдигнал чаша.

В същата секунда една кисела гримаса изкривила нежното чело на Валъри Туисълтън. Финансите на Бинго не му позволили да поръча стриди, но ако го беше сторил, човек би си помислил, че е налпала някоя развалена.

— Не споменавай името на това безобразно изчадие в мое присъствие — рекла му тя и тонът ѝ бил твърде красноречив. — И не говори за него като за глава на бъдещото ми семейство. Сватбата се отменя. Приключих с Хорас-тъпорас Пендълбъри Девънпорт и ако вземе, че се подхлъзне на бананова кора и си строши проклетия врат, няма да ми мигне окото.

Бинго кимнал. С вещина и нюх бил довел разговора точно където трябва.

— Да, той ми подхвърли, че между вас е имало някакво хър-мър, но не навлезе в подробностите. Какво толкова е станало?

Валъри зареяла поглед. После скръцнала със зъби.

— Ще ти кажа. Беше дошъл у нас, седяхме в хола и си бърбихме за това-онова и аз го помолих да легне на пода и да пусне Сирил, кокер шпаньола ми, да го гризне по носа. Малкото ми ангелче, толкова обича това! А той най-нагло отвърна, че няма. Аз му казах: „О, я хайде. Не се излагай!“, а той: „Не, да пукна, ако си дам носа за тъпите циркови номера на един кокер шпаньол.“ Това преля чашата на моето търпение, измъкнах писмата и подаръците му и му ги връчих заедно с пръстена и собствената му шапка.

Бинго зацъккал с език, а момичето го попитало защо цъка.

— Какво, нямах ли право? — запитала страстно. — Нямах ли моралното право?

Бинго влязъл в ролята на загрижения по-голям брат.

— Винаги трябва да се опитваме — изтъкнал той — да погледнем на нещата от гледната точка на другия. Спомни си, че Хорас е чувствителен, нервозен младеж. А чувствителните и нервозни натури не обичат да служат за циркови номера на разни кокер шпаньоли. Помисли за момент в какво положение би изпаднал, ако беше изпълнил предложението ти. Кокерът ще обере всички овации, а на него ще му остане само олигавеният нос. Твърде неприятна ситуация за един горд мъж.

Ако Валъри Туисълтън не беше толкова красива, човек би си помислил, че е изгрухтяла.

— Де да беше в това въпросът! Да не мислиш, че не мога да чета между редовете? Той просто се хвана за тая кокершпаньолска история като претекст да скъсаме. Очевидно е, че се е влюбил в друго момиче и си е търсил извинение да се отърве от мене. И, моля, не ми е приятно да се хилиш като пияна хиена.

Бинго обяснил, че причината да се смее като пияна хиена било едно забавно съвпадение. Хорас Девънпорт, рекъл той, му излязъл точно със същите обвинения срещу нея.

— Той мисли, че си прехвърлила чувствата си върху друг обект и това, че си му отрязала квитанциите заради непочтително поведение спрямо кокера, е било само маскировка. Случайно си записах думите му и ако искаш, ще ти ги цитирам буквално. „Сигурен съм — рече Хорас, — че една жена не може да бие дузпата на който и да е мъж за подобна дреболия, освен ако не е решила вече да го чупи и да се закачи другаде.“

Момичето се ококорило.

— Той трябва да е ненормален. „Да се закачи другаде“, как пък не. И милион години да живея, няма да обичам друг освен Хорас. От момента, в който го видях, знаех, че той ще бъде единственият. Аз да не съм ветропоказател. Когато дам сърцето си, то е завинаги. Но той не е като мене. Може да сменя момичетата като носни кърпички. Истински притворен Казанова. Сигурна съм, че в живота му има друга.

— Значи ти смяташ, че сега си умира от кеф заради разтурения годеж?

— Да.

— Защо тогава — и Бинго извадил асото от ръкава, — защо тази сутрин в „Търтеите“ приличаше на жив труп, излязъл от някоя мрачна

история на Едгар Алън По?

Валъри Туисълтън подскочила.

— Така ли?

— Точно така. И говореше за разбити сърца. Виждала ли си ония картинки в медицинските диплянки, рекламиращи разни илачи?

— Да.

— Хорас мязаше на тежък случай в последния стадий на лумбаго, проказа, скоротечна туберкулоза и глисти едновременно.

Бинго спрял и забелязал нежна мъглица, забулила пламенните очи на събеседницата му. Устните на Валъри Туисълтън треперели и пилешкото бутче, което в този момент вдигала към устата си, паднало от безчувствената ѝ вилица.

— Горкичкият ми мърльо — измърморила тя.

Бинго решил, че е дошъл моментът за подписването на мирния договор. Действай, докато желязото още е горещо, така си казал.

— Значи ще му простиш, така ли?

— Разбира се.

— И го обичаш както преди?

— Ако не и повече.

— Браво. Ще ида да му се обадя и да му кажа. Не се съмнявам, че десет минути след радостната новина ще дотича по-бързо от вятъра.

И Бинго скочил на крака, за да хукне към телефонната кабинка, когато момичето го спряло.

— Не.

Бинго се опулил.

— Не? — повторил той. — Как така не?

Тя обяснила.

— Трябва да му дам поне няколко дни да помисли и да потъгува. Това ще му е обица на ухото, нали разбираш. Той трябва да си го набие добре в главата, че не може току-така да си вири носа, когато му се прииска. Обичам го повече от всичко на света, но тук трябва да има дисциплина.

Бинго вече пристъпвал като котка върху горещи керемиди. Страданието му, както можеш да си представиш, било неописуемо.

— Но турнирът по мятане на стрелички е утре сутрин.

— Какъв турнир?

— Годишното събитие в Клуба на Търтеите. За един спокоен и щастлив Хорас първото място е в кърпа вързано, но един опечален Хорас няма шанс. Ако не вярваш, нека да ти цитирам собствените му думи: „Не можеш да мяташ стрелички право в десетката, когато сърцето ти е разбито на късчета“, така каза и само да беше чула болката и мъката в гласа му. „Очите ми така ще са замъглени с горчиви сълзи, че всичко ще ми се вижда двойно“, ето точния му израз.

— И какво значение има тук някакъв си проклет турнир?

И Бинго тъкмо поемал дълбоко дъх, преди да започне да обяснява с трогателни слова колко много значи за него този турнир, когато главата му направо се взривила и се изстреляла чак до тавана.

Искам да кажа, че така поне му се сторило. Защото в този момент откъм вратата до ушите му достигнал един могъщ и властен глас.

— Не ми приказвай тия на мене, млади човече — повелявал гласът. — Колко пъти ще ти казвам, че мастър Ричард е някъде тук и аз настоявам да го видя. Той е хванал лоша настинка и съм му донесла вълнения шал.

Там, на прага, стояла мама Байлс. В ръце държала вълнен шал с цветовете на Клуба на Търтеите и изпепелявала с очи някакъв келнер, който се опитвал да ѝ пресече пътя към ресторанта.

Не знам дали си чел една пиеса на Шекспир, „Макбет“ се казва. Ако си я чел, знаеш как тоя тип Макбет, след като е светил маслото на един друг тип Банко, дава празнично угощение. Сигурно си спомняш ужаса му, когато между първите сред веселата тълпа се появява духът на тоя Банко, ухилен до уши и оплескан с кръв. Тук Шекспир не крие, че било голям удар.

Но изобщо не може да се сравнява с удара, който получил Бинго, като видял мама Байлс наред ресторанта. Почувствал се, като че е задрямал нехайно в електрическия стол на затвора Синг-синг и някой шегобиец изведнъж е пуснал тока. Как, да го вземат мътните, го е проследила дотам, изобщо не проумявал. Едва ли е било по миризмата, макар че друго обяснение нямал.

Както и да е, Бинго не губил много време в недоумение. Разбрал, че това е момент за светкавично действие. Точно зад стола му имало врата. Ако се съди по факта, че през нея влизали и излизали келнерите, можело да се каже, че става дума за вратата към служебните помещения. Въпрос на секунди било да натика в шепата на Валъри

няколко лири за сметката, да я остави в недоумение, да изпълни задно гмуркане към вратата, да се изстреля към аварийния изход и да напъха в ръката на един дружелюбен служител два шилинга и половина, за да му покаже пътя към улицата.

Пет минути по-късно вече бил в такси и летял към вила „Роден кът“, Уимбълдън Комън. Още четиридесет минути по-късно се катерел като катерица по водосточната тръба. А още десет минути по-късно, пременен в пижама и халат, бил на телефона и се опитвал да влезе във връзка с Хорас.

Номерът на Хорас обаче отчаяно мълчал като фараонска гробница. Телефонистката казала, че вече е звъняла до припадък, а Бинго настоял да продължава да звъни до припадък. И така тя звъняла ли, звъняла до припадък, но отговор все нямало и най-накрая Бинго трябвало да се откаже и да си легне.

Но в никакъв случай не може да се каже, че тутакси заспал сладко като херувимче. Иронията на съдбата го тормозела като мравки в гащите и той се премятал неспокойно в чаршафите.

Искам да кажа, че планът бил на косъм от успеха. Ето това не му давало мира. Постигнал поставената цел — а именно да събере разлъчените сърца на В. Туисълтън и Х. Девънпорт, но ако не успеел да хване Хорас сутринта и да го осведоми по въпроса преди започването на турнира, всичко щяло да бъде загубено. Не го греело много успокоението, че след няколко дена Хорас Девънпорт ще подскача с килната шапка, ще тупа хората по гърба и ще ги черпи с избрани спиртни напитки. Важното било да го приведе в това състояние още на следващата сутрин.

И Бинго размишлявал какво може да стори. Само ако беше успял да изнесе оная прочувствена тирада на Валъри Туисълтън. Само ако мама Байлс беше отложила появата си с петнадесет минути. Бинго е истински рицар по душа и ако обстоятелствата позволяват, никога не би посегнал на жена освен с добри намерения, но ако в този момент някой му беше дал тъп нож и го беше помолил да одере мама Байлс с него и да я пусне в котел с врящо олио, той би запретнал ръкави с песен на уста.

Жизненоважно било, помислил си той, когато сънят вече го унасял, да се събуди свеж и бодър рано сутринта, за да се свърже с Хорас навреме.

Хубаво, ама като човек, който добре познава живота, няма да се изненадаш, ако ти кажа, че на следващата сутрин той се успал. Когато най-накрая отворил очи и хукнал към телефона, историята се повторила. Телефонистката звъняла до припадък, но отговор нямало. Бинго опитал в „Търтеите“, но оттам му казали, че Хорас още не се бил появил. Не му оставало нищо, освен да се облече и да побърза към клуба.

Но докато стигне, мислел си той, турнирът вече ще е в разгара си и той ще види един Хорас Девънпорт с разбитото на късчета сърце. Един отпуснат, апатичен Хорас Девънпорт с вид на кълцана подметка.

Едва ли има смисъл да влиза, размишлявал той, когато стигнал до клуба, но нещо като че го тласнало към вратата. И тъкмо приближавал пушалнята с натезжали крака, когато оттам излезли Барми Фодърингей-Фипс и Потър-Пърбрайт Котешката мръвка.

— Направо им скри шайбата — дочул Барми да казва.

Внезапна подсъзнателна надежда напъпила в гърдите на Бинго като розова пъпка. Естествено, глупаво било да мисли, че Барми говори за Хорас, но спортното ниво в „Търтеите“, като изключим баш майстора, е толкова равномерно, че той не се сетил кой от състезателите може да скрие шайбата на останалите.

— Кой това? — зяпнал той.

— О, здрасти, Бинго — рекъл Барми. — Точно тебе искахме да видим. Котешката мръвка и аз сме написали една статия за твоето издание на тема „Няколко малко известни коктейли“. Тъкмо тръгнахме към редакцията да ти я дадем.

Бинго поел напечатаните страници, без да ги погледне. Като редактор той винаги приема с радост външни сътрудници (макар че за тези двамата човек винаги трябва да има едно наум), а и разработката на подобен въпрос от такива всепризнати специалисти едва ли ще мине незабелязано, но в този момент умът му се реел далече от делата на „Весел малчуган“.

— Кой им е скрил шайбата? — попитал той отново с дрезгав глас.

— Хорас Девънпорт, естествено — отвърнал Потър-Пърбрайт Котешката мръвка. — Беше цяла фурия. Ако влезеш по-бързо, може да закачиш края на майсторството му.

Но Бинго закъснял. Когато влязъл в пушалнята, състезанието било приключило, а Хорас Девънпорт в центъра на оживена групичка приятели и почитатели приемал поздравления. Само Уфи Просър се гърчел в един ъгъл, блед и изтерзан под пъпките. Като видял Бинго, шампионът се отделил от другите и дошъл при него.

— О, здрасти, Бинго. Надявах се, че ще дойдеш. Исках да ти кажа нещо. Нали си спомняш оная история за разбитото ми сърце? Е, вече не е. Всичко си му е наред. Снощи, малко преди полунощ, в „При Марио“ се осъществи пълно помирение.

Бинго недоумявал.

— Бил си в „При Марио“?

— Благодарение на теб — рекъл Хорас и взел да му масажира благодарствено ръката. — Трябва да ти спомена, Бинго, че вчера, след като ти разказах за разбитото си сърце, се сетих, че съм забравил няколко подробности. Така че се върнах. Казаха ми, че си отишъл в телефонната кабинка и аз тръгнах натам. Беше оставил вратата открената и можеш да си представиш ужаса ми, когато чух, че си чукаш среща с Вальри в „При Марио“.

— Исках само... — започнал Бинго, но Хорас го прекъснал.

— Завъртя ми се пред очите. Направо обезумях. Знаех си, че Вальри ме мами с друг, но нито за миг не бях подозирал, че тая усойница в тревата е старият ми приятел Ричард Литъл, с когото в училище често съм делил и последните бонбонки.

— Я слушай. Аз исках само...

— Добре, рекох си, ще им дам половин час, после ще вляза в „При Марио“ и ще се срещнем очи в очи. Така ще ги поставя натясно. Речено, сторено. Но когато стигнах там, ти се беше чупил и нямаше как да те срещна очи в очи. Затова срещнах само Вальри.

— Слушай, Хорас. Чуй ме, старче — Бинго настоявал да бъде изслушан. — Исках само да я подплатя с малко храна за умилютивяване и после да пледирам в твоя полза.

— Знам. Тя ми каза. Рече, че си й говорил като по-голям загрижен брат. Не знам какви аргументи си използвал, но си разпукал леда. Намерих я мека като памук. Погукахме си като две гълъбчета и в резултат денят на сватбата е определен — двадесет и трети следващия месец. А сега, Бинго — и Хорас погледнал часовника си, — трябва да те оставя. Обещах на Вальри да се отбия веднага щом свърши

турнирът и да дам на кокера ѝ да ми гризне носа. На животинчето явно много му се иска и мисля, че всички ние трябва да се стремим да носим радост и топлина дори и с цената на някое леко лично неудобство. Чао, Бинго, и хиляди благодарности. Мога да те закарам, ако си в моята посока.

— Благодаря, но трябва да си взема тридесет и трите лири и десет шилинга. След това имам една-две работи за свършване и после тичам вкъщи.

Бинго стигнал вила „Роден кът“ навреме. Тъкмо оставил копчетата в кутийката им и се канел да излезе от спалнята си, когато мисис Бинго подаде глава през вратата.

— О, Бинго, скъпи, не си ли на работа?

— Отбих се само да те видя — обяснил Бинго. — Как е майка ти?

— Много по-добре — мисис Бинго изглеждала малко разсеяна. — Бинго, скъпи — рекла тя след кратка пауза, разкривайки причината. — Разтревожена съм. За мама Байлс.

— За мама Байлс?

— Да. Когато си бил дете, помниш ли да е била... въ... странна?

— Странна?

— Ами снощи например се случи нещо невероятно. Къде беше снощи, Бинго?

— Легнах си рано.

— И не си излизал?

Бинго облещил очи.

— Да излизам?

— Не, разбира се, че не си. Но мама Байлс настоява, че в десет и половина се разхождала в градината да подиша чист въздух и те видяла да се качваш в такси...

Бинго си придал разтревожен вид. Даже подсвирнал.

— Започнало е да ѝ се привижда, а? Лошо. Много лошо.

— ... и те е чула да казваш на шофьора да кара към „При Марио“.

— И гласове ѝ се причуват значи. Още по-лошо. Да, още по-лошо.

— Последвала те с вълнения ти шал. Трябвало да чака дълго, докато вземе такси, и когато стигнала до ресторанта, не ѝ дали да влезе. Станал голям скандал, а после открила, че няма пари за таксито, та станал още един голям скандал и накрая трябва да се е ядосала, иначе не би фраснала с юмрук шофьора в ухото и не би ухапала оня келнер.

— Ухапала келнер, така ли?

— Каза, че не ѝ се понаравило отношението му. После извикали полиция и я закарали на Вайн Стрийт. Оттам ми се обади да ида и да ѝ платя гаранцията. Така че отидох до полицейския участък и го сторих, а тя ми разказа тая невероятна история за тебе. Побързах към къщи и надникнах в стаята ти, но, естествено, ти си беше там и спеше като заклан.

— Естествено.

Мисис Бинго прехапала устна.

— Всичко това е много обезпокоително.

— Ето ти сега, при цялото си уважение към тебе, драга ми талантлива писателко, как пропускаш точната дума. Аз бих го нарекъл ужасяващо. Нека да ти кажа нещо друго, което ще те накара да се позамислиш. Помниш ли цялата патърдия, която тя вдигна за откраднатите ми копчета? Е, тъкмо погледнах и ги намерих в обичайната кутийка и на обичайното им място в тоалетката, там, където винаги са си били.

— Вярно?

— Уверявам те. Е, както ти решиш, разбира се, но си мисля, че поемаме голям риск, като поверяваме първородното си чедо на грижите на една бавачка, която е чалната чак до козирката и има разните му там халюцинации, а да не говорим, че ѝ се причуват гласове и не може да намери две копчета за ръкавели, които ще ѝ избодат очите. Вече ти дадох подобно предложение, но то беше отхвърлено, сега го давам отново. Вземи я чупи, златно мое слънце. Пенсионирай я. Дай ѝ малко лири в повече и една поредица от твоите книги и я остави да се оттегли в някоя къщурка, покрита с бръшлян, където няма на кого да навреди.

— Може би си прав.

— Сигурен съм, че съм прав. Да не би да искаш някой ден да си въобрази, че Алджърнън Обри е розов хипопотам, и да го тресне с

винтовката? Е, разбрахме се, значи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.